

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124205851
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124205851.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX bytom XXX XX C. XXX, zastúpeného JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/102/2024-68 zo dňa 20.12.2024, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 400 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku II. potvrdzuje.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 400,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej veci si žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.400,- eur v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 tohto zákona, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 8Csp/99/2023-68 zo dňa 19.12.2023 určil neprijateľnosť osem zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie tak mal splnený základný predpoklad na priznanie primeraného finančného zadostučinenia preukázaný tým, že žalovaná ako predávajúca používaním neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve porušila svoju povinnosť podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné

podmienky. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie konštatoval, že pre určenie výšky nároku musí žalobca objektívne, vzhľadom na povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho pociťoval a prežíval. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovanej, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktne držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ale primeraný. Súd prvej inštancie mal za to, že pre žalobcu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur, čo predstavuje 50,- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy odôvodňujúce výšku primeraného zadosťučinenia, preto pri výške súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že žalobca musel svoj nárok na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uplatniť na súde. Súd prvej inštancie zohľadnil aj časové hľadisko, keď žalobca si svoj nárok v základnom konaní uplatnil až po viac ako 12 rokov od uzavretia zmluvy a taktiež, že zmluvné podmienky neboli voči žalobcovi aplikované. Súd prvej inštancie preto s prihliadnutím na intenzitu zásahu ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 400,- eur. Touto sumou budú naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“). Žalobca bol v konaní úspešný v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žalobca sa nestotožnil so závermi prvoinštančného súdu a tieto považuje za nesprávne. Aj s ohľadom na charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, opakované porušenia povinnosti veriteľa, o čom má žalovaná z obdobných súdnych konaní skúsenosť a vedomosť, má za to, že priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 eur za jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku, nenaplní jednotlivé ciele a funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Použitím terminológie trestného práva žalovaná porušuje práva spotrebiteľov špeciálnou recidívou. Zároveň uplatňovaním legitímneho nároku žalobcu v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život, keďže sa musel zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

V tejto súvislosti je podľa žalobcu evidentné, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur nemôže mať vo vzťahu k dodávateľovi, ktorému paradoxne v krízovom období vzrástol za rok 2022 čistý zisk na 141 mil. eur a pre rok 2023 predstavuje 264 mil., pri rekordných tržbách za rok 2023 až 1,07 miliardy eur (údaje z portálu finstat.sk), žiadnu z funkcií deklarovaných súdom prvej inštancie.

Čo sa týka sankčnej funkcie, tá musí byť podľa žalobcu účinná a odradzujúca a tieto dva ukazovatele predurčujú aj pojem primeranosti PFZ. Práve zo strany žalovanej sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Porušenie zo strany žalovanej malo bezpochyby nielen majetkový charakter.

Žalobca považoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur za neprimerané aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50.000,- eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska. Žalobca príkladom poukázal na niektoré najnovšie právoplatné rozhodnutia vo veciach primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré má k dispozícii, ktorými neboli priznané sumy iba v symbolickej výške. Napríklad rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024 bola priznaná suma 1. 862,23 eur (kde bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo vo výške 962,23 eur.) Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024-150 zo dňa 27.06.2024, ktorým bola priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia 2.000,- eur (bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo 3.417,- eur). Žalobca poukázal aj na aktuálne rozhodnutia čo do priznanej

výšky za každú judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, v ktorých súdy priznali 300,- eur za každú NZP. Ide o rozsudok Mestského súdu Košice sp.zn. 24Csp/101/2023 zo dňa 22.02.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9CoCsp/22/2024-140 zo dňa 07.08.2024 a rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. SK-2Csp/26/2023-102 zo dňa 30.01.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024. V zmysle uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, resp. primerane finančné zadosťučinenie zvýšil, alternatívne ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná. Stotožnila sa s rozsudkom súdu prvej inštancie a uviedla, že suma určeného primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400,- eur už bola žalobcovi aj uhradená. Z odvolania žalobcu vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom mal súd znemožniť žalujúcej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ; rovnako nie je zrejmé ako žalobca došiel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z akého dôvodu by rozhodnutie súdu prvej inštancie malo vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie, alebo ktoré by inak spochybňovali žalovaný nárok.

Žalovaná poukázala na skutkové okolnosti tohto prípadu, že sa jedná o konanie na základe Zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky z 13.01.2011, pričom táto bola ukončená predčasným splatením žalobcu ešte dňa 19.01.2012. Zmluvné podmienky, ktoré žiadal žalobca vyhlásiť za neprijateľné vo vzťahu k žalobcovi uplatnené neboli. Taktiež žalobou o vyhlásenie neprijateľnosti zmluvných podmienok žalobca nedosiahol pre seba žiadnu ochranu, resp. nezabránil žiadnemu porušeniu spotrebiteľského práva zo strany žalovanej, nakoľko zmluva bola ukončená ešte v r. 2012. Žalovaná v zmysle Zmluvy poskytla žalobcovi možnosť predčasne splatiť úver, čo žalobca aj využil a namiesto dohodnutých 3.312,- eur tak uhradil len 2.528,70 eur, t.j. na úrokoch uhradil žalobca v r. 2012 o cca 783,30 eur menej. V pôvodnom konaní, rovnako ako v tomto konaní, nebola zo strany žalobcu preukázaná akákoľvek ujma na jeho strane, preto nárok, ktorý žalobca uplatňuje, je svojou podstatou šikanózný.

Podľa žalovanej žalobca síce uviedol súdne rozhodnutia na podporu svojich tvrdení, avšak neuviedol, či sa jednalo o podobné skutkové okolnosti ako v tomto prípade, resp. či sa jednalo o prípady, kde bol zmluvný vzťah so spotrebiteľom ukončený už pred cca 13 rokmi. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 11CoCsp/16/2021, zo dňa 20.04.2022, podľa ktorého pokiaľ žalovaný nemá možnosť realizovať práva vyplývajúce z neplatných zmluvných podmienok a uplatňovať nároky voči žalobcovi na ich základe a ani ich voči žalobcovi reálne neuplatňuje (žalobca to v konaní ani netvrdil), podaná žaloba o určenie neplatnosti týchto zmluvných podmienok nepredstavuje vhodný prostriedok ochrany práv žalobcu ako spotrebiteľa (jeho ochrany pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a prípadným protiprávnym konaním dodávateľa), neplní svoj účel a slúži len k zbytočnému rozmnožovaniu súdnych sporov, a z týchto dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu ju bolo potrebné zamietnuť.

Na záver žalovaná uviedla, že podľa jej názoru hlavným zmyslom týchto žalôb je len získanie trov právneho zastúpenia; žalobca v podstate pre seba nič nezískal – napriek tomu, že ako sa uvádza v odvolaní „uplatňovaním legitímneho nároku žalobcu v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život, keďže sa musel zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta.“ V pôvodnom konaní, však rovnako ako v tomto konaní, nebola zo strany žalobcu preukázaná akákoľvek skutočná ujma na jeho strane, resp. že by ktorákoľvek z týchto zmluvných podmienok bola voči žalobcovi aj skutočne uplatnená, pričom v čase podpisu, resp. ukončenia Zmluvy neboli neprijateľné podmienky de iure v našom právnom poriadku ani riadne definované.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo žalobe vyhovie v časti o zaplatenie 400 eur žalovaná odvolaním nenapadla, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobcu, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúci práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá v spojení s prechodným ustanovením § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene a doplnení zákonov účinným od 01.07.2024.

11. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadostučinenia v celkovej výške 2.400 eura titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8Csp/99/2023, v konaní o určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

12. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre preukázanie základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/99/2023-68 zo dňa 19.12.2023, ktorým okresný súd určil 8 neprijateľných zmluvných podmienok nachádzajúcich sa v Zmluve o poskytnutí bezúčelovej pôžičky zo dňa 13.01.2011 a vo Všeobecných obchodných podmienkach k tejto zmluve. Z vlastnej úradnej činnosti odvolací súd zistil, že voči tomuto rozsudku v jeho výroku VII. podala odvolanie žalovaná, ktoré však vzala späť a preto odvolaciemu súdu neostávalo nič iné než uznesením sp.zn. 11CoCsp/8/2024 zo dňa 14.03.2024 zastaviť odvolacie konanie.

13. Za stavu, keď právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/99/2023-68 zo dňa 19.12.2023 došlo k vyhovaniu žalobe spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatých záverov o neprijateľnosti zmluvných podmienok, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadostučinenie.

14. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadostučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadostučinenia pre spotrebiteľa.

15. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

16. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

17. V tejto veci súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur, t.j. 50,- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku.

18. Pri posúdení dôvodnosti nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vzal odvolací súd do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka (v tomto prípade ich bolo až 8), neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadnil aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

19. Vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zo strany žalovanej, sa priznanie finančného zadosťučinenia javí ako dôvodné. Nie však v plnej výške ako si žalobca uplatnil 300,- eur za každú určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku (2.400,- eur). Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil skutočnosť podania žaloby, priebeh samotného súdneho konania a dospel k záveru, že primeraná povaha a rozsahu mnohonásobného porušenia práv žalobcu (predloženie spotrebiteľskej zmluvy s 8 neprijateľnými zmluvnými podmienkami) je suma 100,- eur za každú určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku, t.j. celkovo 800,- eur. Súdom prvej inštancie priznaná suma 50,- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku odvolací súd nepovažuje za dostatočnú vo vzťahu reálnemu a efektívne odradzujúcemu účinku pre dodávateľa na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu takáto suma vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa. Suma vo výške 800,- eur poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu a kompenzáciu nekomfortnej situácie vedenia spotrebiteľského sporu voči žalovanej ako dodávateľovi. Odvolací súd poznamenáva, že časový aspekt na uplatnenie a výšku žalobcom uplatneného nároku nemá relevanciu.

20. Keďže žalobcovi v danom prípade už bola právoplatne priznaná titulom primeraného finančného zadosťučinenia suma 400,- eur, odvolací súd poukazujúc na všetky vyššie uvádzané dôvody postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi zvyšnú sumu 400,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku II. potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

21. O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. V rámci celého konania bol úspešný žalobca, nakoľko bolo vyhovené žalobe o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pričom výška jeho priznania závisela od úvahy súdu, a preto nemožno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania žalobcu považovať za čiastočne neúspešného. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).